

urigtige. De vare urigtige, den Gang han udtalte dem som Kultusminister, og de blive ikke rigtigere nu, fordi han udtaler dem som Konseilspræsident, Krigs- og Marineminister.

Det undrer mig, at den højtærede Konseilspræsident kan gentage en saadan urigtig Udtalelse. Ærede Medlemmer ville kunne se efter i Rigsdagstidenden for Oktober 1903; der ville De kunne finde Debatten, der ville De kunne finde Argumentationen fra min Side og Imødegaaelsen fra den højtærede Konseilspræsidents Side, og ingen kan være i Tvivl om, hvem af os der har Ret.

Jeg skal kun med to Tal nævne Sagens virkelige Forhold: Statsregnskabet for 1895—96 — det sidste Aar, Højre og de moderate i Forening have Ansvaret for — viser en Militærudgift af 18,180,000 Kr.; Statsregnskabet for 1901—02 — det sidste Aar, Venstre som Opposition har Ansvaret for — viser en Militærudgift af 16,973,000 Kr. Der er altsaa en tilsyneladende Nedgang i de 6 Aar paa 1,200,000 Kr. Men — og det havde bl. a. ogsaa den højtærede Konseilspræsident glemt i 1903, da han første Gang fremsatte denne Paastand — der er det at mærke, at Posteringerne ere blevne forandrede. I 1895—96 regnede man en Række civile Udgifter med paa Marineministeriets Budget; i 1901—02 ere de tagne ud; og disse Udgifter ere ikke mindre end 1,200,000 Kr. Følgelig er der ingen Nedgang, men snarere en lille Opgang. Venstrereformpartiet har som Opposition i disse 6—7 Aar saa nogenlunde forstaaet at holde status quo; men der var snarere en lille Opgang end en Nedgang.

Dette er Sagens virkelige Forhold. Den højtærede Konseilspræsidents Paastand i Gaar, at det den Gang lykkedes Venstre at sætte Militærudgifterne ned, og at Venstres Program — det foreløbige Program, som han kaldte det — var opfyldt, er fuldstændig urigtig. Den er allerede een Gang uigendrivelig imødegaaet her i Salen, og det er højest forunderligt, at den højtærede Konseilspræsident har Dristighed til at gentage den.

Dette, ligesom hele den Tale, den højtærede Konseilspræsident holdt i Gaar, virker ikke tillidindgydende paa dette Tings Medlemmer eller paa Befolkningen. Den sidste ærede Taler nævnte, at selv om man ikke var saa glad ved den Anmærkning, der her er Debattens Hovedemne, maatte dog den Tillid, man nærrede til Regeringen, blive bestemmende. Det ærede

Medlem for Æbeltoft (Neergaard) slog i Gaar paa de samme Strenge, om end hans Standpunkt var et helt andet; han var sagligt imod denne Anmærkning, men benægtede ikke, at den højtærede Konseilspræsident, Krigs- og Marineminister indgød ham Tillid. Jeg vil sige, at naar jeg ser paa Sagen, er jeg selvfølgelig ganske enig med det ærede Medlem for Æbeltoft i, at denne Anmærkning er sagligt ganske uforsvarlig, at det er saglig uforsvarligt at opgive en Del af Folketingets Bevillingsmyndighed. Men yderligere styrkes min Modstand derimod, fordi jeg ikke kan nære den mindste Tillid til den højtærede Konseilspræsident.

Jeg synes ogsaa, at en stor Del af Befolkningen for længst maatte have tabt denne Tillid. Den højtærede Konseilspræsident var dristig nok til at bebrejde det ærede Medlem for Sakskebøbing (Rørdam) hans Svingning. Den er dog gaaet i den rigtige Retning, i fremadskridende Retning, og den er ikke gaaet opad i den Forstand, at det ærede Medlem stadig er avanceret til større og større Magt og til større og større Ære. Men den højtærede Konseilspræsidents Svingning er en ganske langsom Vending, Linie for Linie, Tomme for Tomme, Fod for Fod. I de 10 Aar, han for Alvor har deltaget i dansk Politik, er han gaaet i tilbageskridende, kredsende Retning, saaledes at han til sidst har gjort Front mod den Retning, han tidligere stod i. Det virker ikke tillidindgydende.

Hvis en Mand havde overværet den Debat, det ærede Medlem for Sakskebøbing sigtede til, hørt de stærke Ord fra den højtærede Konseilspræsident mod det ærede Medlem for Æbeltoft og dennes daværende Parti om Hunden, der vender sig til sit eget Spy, og han saa var rejst af Landet paa Nordpolsfart og ikke haft Lejlighed til at følge vor Politik i 10 Aar, og han saa var kommen tilbage i disse Dage og nu havde set Konseilspræsidenten forsvare denne Anmærkning og sit nuværende militære Standpunkt, og set det ærede Medlem for Æbeltoft imødegaa det, bekæmpe det fra et demokratisk Synspunkt, saa vilde han ikke forstaa et Muk af det hele. Han vilde ikke forstaa, at den højtærede Konseilspræsident, der for 10 Aar siden stod saa langt til Venstre for det ærede Medlem for Æbeltoft, nu staar til højre for ham. Han vilde ikke forstaa det, for han kendte ikke de mellemliggende Aars Udvikling. Men disse 10 Aars Udvikling har netop bestaaet i, at den højt-